Історія троянди та снігів
Була не дуже довгою, одначе,
Зумовила вона і нашу вдачу,
І вічну долю страчених богів.

Летіли з опівнічних берегів —
І на пелюстках танули гарячих,
Ці дотики, осмислені і зрячі,
Коханців та смертельних ворогів.

Якби не ця краса неподоланна
І не жага самозаглади плавна, —
Уже б давно здійснився Суд Страшний;

Та Господові хто накаже: "Годі!"? —
І сипле сніг, пречистий, запашний,
І вічний хрест буяє на Голготі.